

Arrest

nr. 281 311 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, de heer X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Pashtoun-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 10 augustus 2020 en verzoekt op 25 september 2020 om internationale bescherming. Op 25 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Laghman, district Qarghayi, dorp Tarakai. Je bent Pashtoen van etnische origine en soennitische moslim. Je bent heden zeventien jaar en dus minderjarig. Je bent de oudste van het gezin. Je ouders, broers en zussen verblijven in het dorp van herkomst. Je hebt sporadisch contact. In Afghanistan ging je naar school, hielp je je familie met het sprokkelen van hout en volgde je religieuze lessen in de madrassa verbonden aan de moskee van je dorp. Je diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban. In de bergen was je al eens benaderd door iemand die zei dat je Jihad moest doen, dat ze je nodig hadden. Op een dag was je alleen in de moskee om uit de Koran te reciteren, toen er twee Taliban-strijders binnen kwamen. Ze zeiden dat je met hen mee diende te gaan, dat hun commandant je wilde spreken. Je wilde het niet accepteren, maar ze namen je bij de hand en zeiden mee te komen. Je wandelde met hen naar het buurdorp Marwandai. Je dacht dat ze je wellicht wilden meenemen naar het dorp Ambir, dat in de bergen lag. Eén van de strijders zei dat hij met de motor wilde gaan en vertrok. De andere hield je bij de arm en zei je met hem mee te gaan. Je kon je losrukken en liep weg. De Talib liep achter je aan en schoot in de lucht. Je was in de bergen, struikelde en brak je hand. Je oom woont in de buurt van Marwandai en je liep naar zijn huis. Hij bracht je naar de dokter voor de verzorging van je hand. Je bleef in het huis van je oom waar je ouders naar jou kwamen. Je oom vertelde over het probleem en met je vader werd afgesproken dat je diende te vertrekken. De volgende dag heb je het huis van je oom verlaten en reisde je eerst naar Kabul en vervolgens via Iran, Turkije en Griekenland over de Balkan naar Hongarije en Oostenrijk waar op 29 juni 2020 je vingerafdrukken werden genomen. Je reisde verder via Duitsland naar België waar je op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende. Je was ongeveer één jaar onderweg.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om bescherming leg je volgende documenten neer: de taskara's van je ouders (kopieën), Belgische medische attesten in verband met je hand, een (medicijn)voorschrift van een Afghaanse arts, een attestatie van je school in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat je spontane relaas heel summier en weinig doorleefd is bovendien komen je verklaringen ook onvoldoende overeen met objectieve informatie over de wijze van rekruteren door de Taliban. Je verklaart dat je alleen in de moskee was toen twee Taliban je benaderden en je wilden meenemen naar hun commandant met het oog op rekrutering voor jihad (CG p.9-10).

Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt, dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit je verklaringen blijkt niet dat er in de door jou geschetste situatie een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten.

Je gewezen op de bovenstaande gangbare wijze van rekrutering door de Taliban en je gevraagd om welke reden de Taliban in jouw situatie daarvan zouden afwijken (CG p.11) – ze namen je immers op abrupte wijze mee zonder eerst je ouders te consulteren -, zeg je dit niet te weten en herhaalt je dat ze je wilden hebben en meenemen naar Amber. Je gevraagd naar de wijze waarop de Taliban in jouw dorp rekruteerden, bevestig je enerzijds dat er vrijwilligers waren en geef je een voorbeeld (CG p.11). Tevens vertel je over een buurjongen die door hen werd meegenomen en spoorloos is (CG p.10). Je gevraagd op welke wijze dat deze jongen werd meegenomen, vertel je dat de zonen van commandant Z. met hem speelden en hem hadden gezegd mee te gaan naar een andere plaats om daar zijn vrije tijd door te brengen. De zonen van Z. zouden ook snoep hebben gegeven aan de jongens en hen dan hebben gevraagd om mee te gaan. Je verklaringen zijn bevreemdend en atypisch in de context van gedwongen rekrutering door Taliban. Je gevraagd of de jongens werden meegenomen voor de Jihad of voor iets anders, stel je dat het voor Jihad was (CG p.10). Je geeft verder geen enkel voorbeeld van gedwongen rekrutering in je dorp, maar je beweert wel dat veel jongens/dorpsbewoners werden gevraagd en omwille van die reden zijn gevlucht. Je gevraagd of de Taliban in de moskee opriepen om deel te nemen, verklaar je dat het op individuele wijze gebeurde of ná een incident. Bovenstaand werd er al op gewezen dat individuele gedwongen rekrutering eerder een uitzondering was. In bepaalde regio's gebeurde het wel dat er tot gedwongen rekrutering werd overgegaan als er naar aanleiding van zware gevechten extra strijders/ hulp nodig was. Je gevraagd of er ergens grote gevechten waren in de regio toen ze jou vanuit de moskee wilden meenemen, stel je dat dit niet het geval was, maar dat je wel had gehoord dat ze een checkpoint gingen aanvallen (CG p.12). Echter, je maakt op geen enkele manier duidelijk dat ze je wilden meenemen, omdat ze je nodig hadden voor een specifiek doel (CG p. 11).

Je verklaart verder dat de twee strijders je wilden meenemen omdat ze jou aan hun commandant Z. wilden tonen, die van Amber zou zijn. Je gevraagd hoe ze je meenamen, zeg je dat je met hen “wandelde” en dat je wist te ontsnappen in de buurt van het dorp Marwande, gelegen op vijftien minuten van je eigen dorp, en tevens de plaats waar je oom moederszijde zou wonen (CG p.11). Echter, na uitgebreid zoeken op diverse kaarten (toegevoegd aan het administratieve dossier), werd er noch in de buurt van Marwande, noch in het district Qarghayi, een dorp terug gevonden met de naam Taraki (Tarakai). Er werd enkel een dorp gevonden met de naam Tarakhel in het district Mehterlam. Je verklaart dat je naar school ging in Charbagh, waar de bazar ligt, op twintig minuten rijden of op vijfenveertig minuten stappen (CG p.6). Wat het door jou genoemde Omarkhel (CG p.6) betreft, dient te worden vastgesteld dat het wél op de OCHA-kaart staat, maar niet op de AIMS kaart en evenmin kon het worden teruggevonden via geonames. Mogelijks is het een vergissing in OCHA en is het bevreemdend dat je dit dan wel noemt, gezien je geografische kennis eerder vaag is. Er werden je enkele plaatsen genoemd in de buurt van Marwande, maar je bent vaag in je omschrijvingen: Ahmadzo Qalai “ligt boven ons”, Landi Nauw omschrijf je als een engte in de heuvel, maar je gevraagd of het dichtbij je dorp is, zeg je “het is ver, voor of achter onze plaats” (CG p. 11). Via de kaarten en geonames werden er geen dorpen gevonden, die op ongeveer een kwartier stappen zouden liggen van Marwande (zie informatie bijgevoegd aan het administratieve dossier). Via “geonames” zijn er ook geen gehuchten te zien in de buurt. Gezien het moeilijke terrein (bergen) zou een dorp op vijftien minuten gelegen erg dichtbij moeten zijn. Dat ze je te voet zouden willen meenemen hebben naar Amber, is weinig aannemelijk, aangezien dat dorp hoog in de bergen ligt en zeker verder is gelegen dan een half uur van Marwande. Het is dan ook heel merkwaardig dat je verklaart dat één van de strijders van Marwande verder ging met zijn motor en u achterbleef met de andere. Dat je met hem zou moeten lopen hebben tot Amber is weinig aannemelijk.

Wat betreft de door jou genoemde commandant Z. aan wie de strijders je zouden hebben willen voorstellen, werd via mediaberichten een commandant uit de regio gevonden met de naam M.Z. Hij werd echter gedood in 2016, dus jaren voor jij Afghanistan hebt verlaten einde 2019.

Verder is het toch ook niet geloofwaardig dat in de door jou geschetste context je familie je vertrek zou regelen op één dag tijd (CG p.9), in rekening genomen dat je gewond was aan je hand door een val (CG p.9). Je maakt echter niet aannemelijk dat je gewond geraakte omdat je weggevlucht was van twee strijders. Je omschrijft dat je in de bergen was, maar ergens onderweg zou de ene strijder verder zijn gereden met zijn motor, op een weg naar kan worden aangenomen (CG p.9). Bovendien verklaar je de ene keer dat je tot Marwande wandelde waar de ene strijder zijn motor nam (CG p.9) en een andere keer zeg je, dat jullie nog onderweg waren, en dichtbij Marwandai bent ontsnapt (CG p.11).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het weinig aannemelijk is dat de talibs, die geen tegenspraak geduld hadden toen ze je gedwongen meenamen, je vervolgens simpelweg lieten ontsnappen en klaarblijkelijk geen enkele moeite deden je terug te vinden. Redelijkerwijze kan men toch aannemen dat een talib-strijder in staat is om een 15-jarige jongen met een gebroken arm snel terug te vinden zo het werkelijk de bedoeling was die specifieke persoon (jou) mee te nemen naar hun commandant in de bergen. Het betrof volgens jouw verklaringen immers een beruchte commandant die jou wilde zien, dat ze daar dan met lege handen zouden toekomen ligt niet in de lijn van wat men zou verwachten van een goed georganiseerde en getrainde groepering zoals de taliban (CG, p.10). Deze door jou geschilderde gang van zaken kan bijgevolg niet overtuigen.

Dat het volgens jouw verklaringen op dit moment goed gaat met jouw familie ligt ook niet in lijn met wat men zou verwachten in het geval een lid van de familie niet ingegaan is op de eisen van de taliban en aan hen ontsnapte (CG, p.5) Men zou toch verwachten dat de taliban meer initiatief aan de dag zou leggen dan om de zoveel tijd eens vrijblijvend langs te gaan bij jouw familie en naar jou te informeren en er verder niets aan te verbinden (CG, p.12). Zo blijkt althans uit jouw verklaringen. Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban niet aannemelijk hebt gemaakt. Je maakt geen andere elementen van vrees kenbaar (CG p.13). Bijgevolg wordt je de hoedanigheid van vluchteling niet toegekend.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. De taskara's van je ouders (kopieën) zijn een aanwijzing van je identiteit maar ook hier kunnen opmerkingen over worden gemaakt. Het is immers merkwaardig dat je bij je toenmalige registratie in Oostenrijk een andere familiesamenstelling opgaf waarbij zelfs de naam van je moeder niet overeen kwam met de naam die je in België opgaf, ook het aantal zussen en broers en sommige van hun namen kloppen niet (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratieve dossier). De Belgische attesten over de blessure aan je hand geven aan dat er een oude blessure is, die overeenkomt met je verklaring over je val. De in het attest weergegeven context berusten louter op je eigen verklaring, die zoals bovenstaand werd aangetoond, onvoldoende geloofwaardig is. Het (medicijnen)voorschrift van een Afghaanse dokter, vermeldt geen diagnose noch context. Het attest van je school in België geeft aan dat je regelmatig school volgt, maar dit heeft geen invloed op de beoordeling van je vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF

alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of

veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare

landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. “ (...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook meent hij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

2.1.2. Volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet er rekening worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, wat *in casu* niet correct wordt gedaan. De verwerende partij begaat hier volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

2.1.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. In verband met de vrees voor vervolging wegens de poging tot rekrutering door de taliban, betoogt verzoeker vooreerst dat waar de verwerende partij opwerpt dat zijn spontane relaas ‘heel summier en weinig doorleefd is’, geen rekening is gehouden met zijn bijzondere kwetsbaarheid. Immers, zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten waarop hij zich beroept ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, veertien jaar, alsmede tijdens zijn verschillende interviews (verzoeker verzocht op vijftienjarige leeftijd na een jaar onderweg te zijn om internationale bescherming), plaatst de door hem afgelegde verklaringen in perspectief. Hij deed zijn best om uit te leggen waarom hij Afghanistan had verlaten. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) had zich soepel moeten opstellen tegenover verzoeker, die in dit verband enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aanhaalt. De *protection officer* behandelde verzoeker als een volwassene tijdens zijn persoonlijk onderhoud en was soms broos, terwijl de staat van intense stress bij verzoeker was opgemerkt. Bovendien illustreren boeken over de psychologie van vluchtelingen hoe moeilijk het is om te vertellen over de vervolging die men als gevolg van een trauma heeft ondergaan. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) herinnert er in de zaak *I. tegen Zweden* van 5 september 2013 in dit verband aan dat van asielzoekers niet mag worden verwacht dat ze een volledig samenhangend relaas afleggen van de traumatische gebeurtenissen waaraan ze werden blootgesteld. In deze context heeft het commissariaat-generaal een volstrekt onjuiste interpretatie van zijn verklaringen gemaakt, waar hem wordt verweten een summier en weinig doorleefd spontaan relaas te hebben gegeven.

Anderzijds, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, zijn verzoekers verklaringen geloofwaardig en worden ze luidens het verzoekschrift bevestigd door de beschikbare documentatie. Hoewel het gebeurt dat mensen zich vrijwillig bij de taliban aansluiten (wat verzoeker zelf toegaf en niet betwist), is (gedwongen) (individuele en collectieve) rekrutering door de taliban een realiteit. De taliban proberen eerst jongeren over te halen zich bij hen aan te sluiten. Weigeren zij, dan worden zij onder dwang gerekruteerd of dreigen zij ernstige schade op te lopen. *In casu* is dit wat volgens verzoeker met hem is gebeurd, aangezien hij reeds op niet-gewelddadige wijze was benaderd om zich aan te sluiten bij de *jihad*, om vervolgens met geweld te worden meegenomen door de taliban. Verzoeker was oud genoeg om gerekruteerd te worden en heeft ervoor het ideale profiel, zijnde een persoon die kan worden beïnvloed.

Tot slot merkt verzoeker op dat de twee rapporten over rekrutering door de taliban waarop de verwerende partij zich steunt in de bestreden beslissing niet objectief zijn, zoals blijkt uit een rapport van Nansen. De

in de rapporten EASO *Recruitment by armed groups* en EUAA *Country Guidance* van april 2022 vervatte informatie moet dan ook worden gerelativeerd en het commissariaat-generaal kan verzoeker redelijkerwijze niet hoofzakelijk op deze grond internationale bescherming weigeren.

Ten tweede gaat verzoeker in op de overweging in de bestreden beslissing dat de door hem genoemde dorpen die in zijn regio liggen niet bestaan omdat de *protection officer* ze niet allemaal op een kaart kan vinden. Verzoeker haalt aan, enerzijds, dat op geen enkel moment betwist wordt dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman, wat betekent dat het commissariaat-generaal van oordeel is dat hij voldoende gedetailleerde, samenhangende en waarheidsgetrouwe informatie over zijn dorp en het omliggende gebied heeft verstrekt. De redenering van de bestreden beslissing lijkt in dit opzicht dan ook tegenstrijdig. Anderzijds is zijn geboortedorp een klein dorp in het midden van de bergen, niet makkelijk zichtbaar, en misschien ook niet duidelijk vermeld op kaarten. Verzoeker verwijst naar een kaart, stuk 5 bij het verzoekschrift, waar de meeste dorpen in het district Qarghayi in de provincie Laghman op vermeld staan, waaronder de door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud genoemde dorpen. Het onderzoek van de *protection officer* was duidelijk niet grondig genoeg. In tegenstelling tot wat het commissariaat-generaal beweert, is het feit dat het dorp Omar Khail op de kaart van het OCHA voorkomt geen vergissing, aangezien het ook op de website Geographic.org/streetview staat. OCHA is ook een betrouwbare organisatie. De AIMS kaart in het administratief dossier is gewoon niet volledig. Deze kaart dateert van januari 2004, en is dus zeer oud (en niet bijgewerkt). De OCHA kaart is recenter dan de AIMS kaart (ze dateert van 2014) en dus vollediger, hoewel ze nog steeds niet *up to date* is. Het dorp Ahmadzo Kalay wordt op deze kaart vermeld en was ook door verzoeker genoemd. Hetzelfde geldt voor Marwandi. Verzoekers dorp ligt tussen die twee, maar er wordt gewoon niet naar verwezen. Verzoeker bevestigt dat de taliban hem naar Amber wilden brengen, ook al zou dat een betrekkelijk lange weg zijn. De interpretatie van het commissariaat-generaal is in dit opzicht vrij subjectief.

Ten derde, wat de dood in 2016 van de commandant Z. betreft, merkt verzoeker op dat het de zoon is die overleden is, maar dat de vader nog in leven is of ten minste was in 2019. Het commissariaat-generaal kan zich volgens verzoeker niet baseren op één enkel persartikel om de door hem verstrekte informatie te ontkrachten, gezien het aantal talibanstrijders dat bestaat en het feit dat de voornaam Z. algemeen wordt gebruikt. De door het commissariaat-generaal verzamelde informatie is geenszins exhaustief, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel moet krijgen.

Ten vierde, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij gewond raakte omdat hij was weggevlucht van twee strijders, haalt verzoeker aan dat de interpretatie door het commissariaat-generaal in dit verband te strikt is, gelet op zijn leeftijd ten tijde van de feiten en het feit dat de feiten (die van korte duur waren) verschillende jaren geleden plaatsvonden. Verzoekers verklaringen in dit verband zijn over het algemeen consistent en het commissariaat-generaal concentreert zich volgens verzoeker op details die zijn algemene geloofwaardigheid niet in twijfel trekken. Verzoeker wijst er ook op dat de weg die de talib op zijn motorfiets volgde, niet dezelfde was als de weg die hij met de andere talib volgde. Verzoeker bevestigt dat hij ontsnapte in de buurt van Marwandi.

Ten vijfde, in verband met de bewering dat de taliban hem lieten ontsnappen en geen enkele moeite deden om hem terug te vinden, werpt verzoeker op dat hij zijn hand en niet zijn been verwondde en dat hij tijdens zijn vlucht de pijn niet voelde, omdat angst en adrenaline het overnamen. Het is volgens verzoeker heel goed denkbaar dat een fysiek fitte jongen sneller kan zijn dan volwassenen. Toen hij vluchtte, stonden de taliban niet passief toe te kijken. Ze zochten hem en probeerden hem af te schrikken door een schot af te vuren. Hij was gewoon sneller. Nadat hij gevlucht was, hebben de taliban zijn familie verschillende keren bezocht om hem te vinden. Het commissariaat-generaal beweert volgens verzoeker dan ook ten onrechte dat de taliban geen moeite hebben gedaan om hem terug te vinden.

Ten zesde, waar wordt geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat de familie het vertrek op één dag zou regelen, rekening houdend met de verwonding aan de hand door de val, haalt verzoeker aan dat zijn leven in gevaar was, handwonde of niet, en er onmiddellijk actie moest ondernomen worden. Hij kreeg alleen eerste hulp voor zijn verwonding en zijn oom kende een smokkelaar, waardoor de reis makkelijker en sneller kon worden geregeld.

Ten slotte, wat betreft het oordeel dat het niet normaal is dat zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen met de taliban heeft gehad, betoogt verzoeker dat alleen hij in het vizier van de taliban stond. Het was hij die de taliban wilden rekruteren en het was hij die was gevlucht, niet zijn familie. Verzoeker herhaalt verder zijn eerdere gezegden dat de taliban zijn familie verschillende keren bezochten om informatie over hem te krijgen.

Verzoeker besluit dat hij gedetailleerde, samenhangende en overtuigende informatie heeft verstrekt over de redenen waarom hij Afghanistan is ontvlucht. De argumenten van het commissariaat-generaal dienaangaande zijn niet overtuigend genoeg om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Integendeel, het commissariaat-generaal blijkt systematisch de voor verzoeker meest ongunstige interpretatie te hebben gekozen, en geen rekening te hebben gehouden met de beschikbare informatie over het land van herkomst, in strijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoeker stelt voorts dat het commissariaat-generaal de door hem ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet geldig in aanmerking heeft genomen.

Wat de namen van zijn familieleden betreft, gaf verzoeker valse informatie toen hij in Oostenrijk was, omdat hij niet van plan was daar te blijven en hij bang was. Hij was erg ongerust, hij raakte in paniek en maakte een fout door te liegen. Hij wilde geen informatie geven over zijn familie en er was geen klimaat van vertrouwen.

Met betrekking tot het (medicijnen)voorschrift van een Afghaanse dokter, meent verzoeker dat dit ten minste een begin van bewijs is dat hij behandeld werd voor zijn hand vóór hij het land verliet.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM moeten medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek worden onderworpen (*R.C. tegen Zweden*, 9 maart 2010 en *MO. M. tegen Frankrijk*, 18 april 2013). In dit verband blijkt duidelijk uit rechtspraak van hetzelfde Hof dat, om een medisch attest uit te sluiten, de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten. Verzoeker citeert uit twee arresten van het EHRM.

2.1.5. Aangaande het risico voor vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, haalt verzoeker aan dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, uit verschillende bronnen (waaruit hij citeert) blijkt dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen. Momenteel hebben de taliban de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In geval van terugkeer zal verzoeker, die zijn leven buiten Afghanistan heeft verbleven, onder meer in Europa, rechtstreeks door de taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld. Vanwege zijn verblijf in Europa is het zeer waarschijnlijk dat hij mishandeld zal worden. Sinds de taliban aan de macht zijn, zijn er talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen. Verzoeker citeert uit meerdere van deze rapporten.

In casu verliet verzoeker Afghanistan toen hij slechts veertien jaar oud was, en hij woont nu al enkele jaren in België. Sinds zijn aankomst gaat hij naar school en integreert hij zich perfect in de Belgische gemeenschap, met name dankzij de hulp van zijn Belgische gastouders. Ter ondersteuning van het onderhavige beroep, legt verzoeker verschillende foto's en getuigenissen neer die moeten aantonen dat hij zich perfect heeft aangepast en dat hij de westerse waarden volledig heeft geïntegreerd (stukken 6 en 7 bij het verzoekschrift). Het is luidens het verzoekschrift duidelijk dat als hij naar Afghanistan moet terugkeren, hij niet onopgemerkt zal blijven.

2.1.6. Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, als gevolg van de precare socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan.

Hij wijst op de ongekende hongersnood en bedreiging met de hongerdood in Afghanistan.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *M'Bodj* (HvJ 18 december 2014, *Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13) de inhoud van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt. De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze

verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak *Sufi en Elmi*. De voornaamste reden waarom de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de taliban. Voordat de taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort. Bovendien persen de taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpelingen hen te voeden.

De humanitaire crisis wordt nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren.

Artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. *In casu* zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Verzoeker verwijst naar meerdere bronnen en naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In de bestreden beslissing verstrekt het commissariaat-generaal geen recentere gegevens dan die welke in bovengenoemd arrest zijn vermeld, waaruit zou blijken dat de humanitaire crisis in Afghanistan is verminderd. In het verslag van EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 wordt deze kwestie inderdaad niet besproken. Bijgevolg moet de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan worden geacht binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen.

2.1.7. Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade, als bepaald in artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet, werpt verzoeker op dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd, de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend blijft, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen.

Eenzijds, in het verslag *"Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 – 17 August 2022"* van Asyllos (stuk 3 bij het verzoekschrift) worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de taliban de macht hebben overgenomen. Andere nieuwsbronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan allesbehalve vreedzaam is (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 - 15 juni 2022"*, pp. 10-12 (stuk 4 bij het verzoekschrift)).

Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag van EASO van januari 2022 dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de taliban de macht hebben overgenomen.

Verzoeker verwijst verder opnieuw naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en naar de Nansen NOTE 2 - 22, *"The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases"*, p. 15-17, en besluit dat de beslissing van het commissariaat-generaal voorbarig is en ten minste dient te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld.

Bovendien, vóór de machtsovername door de taliban, verleende het commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het commissariaat-generaal mag de machtsovername door de taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afghanistan is een dictatuur waar de *sharia* wordt toegepast. Mensen die tegen de wil van de taliban durven in te gaan, wordt het ergste leed aangedaan (OSAR, *"Afghanistan: Profils à risque"*, 31 oktober 2021).

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de wet.

2.1.8. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad, in hoofdorde, om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde, om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, in nog meer ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- een uittreksel uit Sylos, *"Afghanistan - COI Repository, 1st September 2021 - 17 August 2022"*, met verwijzing naar de *weblink* (stuk 3);
- een uittreksel uit UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan, 15 august 2021 - 15 juni 2022"*, juli 2022, met verwijzing naar de *weblink* (stuk 4);
- een *outprint* van Geographic.org/streetview, met verwijzing naar de *weblink* (stuk 5);
- foto's (stuk 6);
- getuigenissen (stuk 7).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd twee stukken (tewerkstelling als student en foto's op sociale media).

2.2.3. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 17 oktober 2022 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 13 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2017;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Dat hij als volwassene werd behandeld, kan niet worden bijgetreden. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Daargelaten de vraag of de *protection officer* daadwerkelijk af en toe broos was, zoals verzoeker voorhoudt, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker telkens concreet op de gestelde gesloten en open vragen antwoordde, soms na aansporing. In het gehoorverslag kan ook worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was hierbij bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde van het onderhoud.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de taliban. Hij verklaart dat hij op veertienjarige leeftijd zijn land van herkomst verliet, nadat de taliban hadden geprobeerd om hem gedwongen te rekruteren.

De Raad komt na analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. Waar verzoeker betoogt dat met zijn specifieke kwetsbaarheid (jonge leeftijd (veertien) ten tijde van de feiten, bijna een jaar onderweg, ten tijde van de interviews minderjarig) geen rekening werd gehouden en dat dit zijn verklaringen in perspectief zet, stipt de Raad aan, zoals onder punt 2.3.4. reeds

gesteld, dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd dat met zijn bijzondere kwetsbaarheid geen rekening werd gehouden. Zo verzoeker te dezen nog verwijst naar arresten van de Raad om aan te tonen dat het commissariaat-generaal zich soepel had moeten opstellen tegenover hem, dient, nog daargelaten dat hij niet concreet aantoont dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de personen waarop deze arresten betrekking hebben, te worden benadrukt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

Waar verzoeker zich beroept op literatuur en een arrest van het EHRM (*I. tegen Zweden* van 5 september 2013) om aan te geven dat het voor asielzoekers moeilijk kan zijn te vertellen over de als gevolg van een trauma ondergane vervolging en dat niet van hen mag worden verwacht dat ze een volledig samenhangend relaas afleggen van de traumatische gebeurtenissen, stipt de Raad aan dat verzoeker, noch zijn advocaat of voogd, die hem bijstonden, enig bezwaar maakten tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin heeft verzoeker aangegeven dat van hem tijdens het persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Van enig psychisch trauma of van andere psychische problemen, andere dan de melding op het einde van het onderhoud dat hij zich niet goed voelt en niet goed slaapt, maakte hij verder geen concrete melding. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze is geschied, hierbij rekening houdend met verzoekers bijzondere kwetsbaarheid als minderjarige. Verzoeker laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het niet nader gespecificeerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Tot slot, wat betreft verzoekers verwijzing naar het voornoemde arrest van het EHRM, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een identieke situatie zou bevinden als de personen die het onderwerp van de desbetreffende rechtspraak hebben uitgemaakt.

In het gehoorverslag staat eenmaal opgetekend dat verzoeker nerveus en afwezig is. Los van de vraag of er sprake was van 'intense' stress, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, merkt de Raad op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens het persoonlijk onderhoud doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon, ook al is deze nog jong, daar in een later stadium nog een gedetailleerde en doorleefde beschrijving van kan geven. Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele geheugenproblemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten.

2.3.5.3. Bovendien en bovenal stoken verzoekers verklaringen, meer bepaald dat hij alleen in de moskee was toen twee talibs hem benaderden en wilden meenemen naar hun commandant met het oog op rekrutering voor de *jihad*, onvoldoende met de beschikbare objectieve informatie over de wijze van rekruteren door de taliban.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

“Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt, dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit je verklaringen blijkt niet dat er in de door jou geschetste situatie een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de Taliban te laten aansluiten.

Je gewezen op de bovenstaande gangbare wijze van rekrutering door de Taliban en je gevraagd om welke reden de Taliban in jouw situatie daarvan zouden afwijken (CG p.11) – ze namen je immers op abrupte wijze mee zonder eerst je ouders te consulteren -, zeg je dit niet te weten en herhaal je dat ze je wilden hebben en meenemen naar Amber. Je gevraagd naar de wijze waarop de Taliban in jouw dorp rekruteerden, bevestig je enerzijds dat er vrijwilligers waren en geef je een voorbeeld (CG p.11). Tevens vertel je over een buurjongen die door hen werd meegenomen en spoorloos is (CG p.10). Je gevraagd op welke wijze dat deze jongen werd meegenomen, vertel je dat de zonen van commandant Z. met hem speelden en hem hadden gezegd mee te gaan naar een andere plaats om daar zijn vrije tijd door te brengen. De zonen van Z. zouden ook snoep hebben gegeven aan de jongens en hen dan hebben gevraagd om mee te gaan. Je verklaringen zijn bevreemdend en atypisch in de context van gedwongen rekrutering door Taliban. Je gevraagd of de jongens werden meegenomen voor de Jihad of voor iets anders, stel je dat het voor Jihad was (CG p.10). Je geeft verder geen enkel voorbeeld van gedwongen rekrutering in je dorp, maar je beweert wel dat veel jongens/dorpsbewoners werden gevraagd en omwille van die reden zijn gevlucht. Je gevraagd of de Taliban in de moskee opriepen om deel te nemen, verklaar je dat het op individuele wijze gebeurde of ná een incident. Bovenstaand werd er al op gewezen dat individuele gedwongen rekrutering eerder een uitzondering was. In bepaalde regio's gebeurde het wel dat er tot gedwongen rekrutering werd overgegaan als er naar aanleiding van zware gevechten extra strijders/ hulp nodig was. Je gevraagd of er ergens grote gevechten waren in de regio toen ze jou vanuit de moskee wilden meenemen, stel je dat dit niet het geval was, maar dat je wel had gehoord dat ze een checkpost gingen aanvallen (CG p.12). Echter, je maakt op geen enkele manier duidelijk dat ze je wilden meenemen, omdat ze je nodig hadden voor een specifiek doel (CG p. 11)."

Verzoeker beroept zich op de in het verzoekschrift geciteerde informatie en stuk 3, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, die volgens hem de geloofwaardigheid van zijn verklaringen bevestigen. Dat gedwongen rekrutering een realiteit is, blijkt echter niet afdoende uit de door de verwerende partij in de bestreden beslissing geciteerde objectieve, actuele informatie. Integendeel, uit deze informatie blijkt genoegzaam dat de Taliban zelden gebruik maken van gedwongen individuele rekrutering, omdat ze doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verzoeker geeft doorheen zijn relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Het gegeven dat er in verzoekers relaas geen van bovenstaande elementen aanwezig zijn, maakt dat dit relaas niet overtuigt.

In de door verzoeker aangebrachte informatie is sprake van getuigenissen van gevallen van gedwongen rekruteringen van kinderen en adolescenten. Verzoeker slaagt er, met het citeren uit algemene informatie en getuigenissen die geen betrekking hebben op zijn persoon, geenszins in de pertinente overwegingen op grond waarvan terecht werd besloten dat zijn verklaringen atypisch en bevreemdend zijn in de context van gedwongen rekrutering, te ontcrachten. Dat hem eerst op niet-gewelddadige wijze werd gevraagd zich aan te sluiten, is slechts een herhaling van zijn verklaring dat hij op een dag in de bergen werd benaderd. Dat de werkwijze van eerst vriendelijk te vragen zich aan te sluiten en erna met geweld gerekruteerd te worden wordt bevestigd in een enkele getuigenis zoals geciteerd in het verzoekschrift en dat hij als 'beïnvloedbare' persoon het ideale profiel had om te worden gerekruteerd, neemt niet weg dat er, gelet op de beschikbare objectieve informatie, ernstig getwijfeld kan worden aan de door verzoekers geschetste gang van zaken.

2.3.5.4. Verder wordt in de bestreden beslissing getwijfeld aan de verklaringen van verzoeker als zouden de twee talibs hem te voet hebben willen meenemen naar Amber, een dorp dat hoog in de bergen ligt en verder gelegen dan verzoeker voorhoudt. De Raad merkt op dat de herkomst van verzoeker uit de provincie Laghman, district Qarghayi, niet wordt betwist. Nog los van de correctheid van de tentoongespreide geografische kennis en de precieze ligging van de aangehaalde dorpen, blijkt de vluchtroute die de talibs voor ogen hadden, namelijk om te voet naar het hoog in de bergen gelegen dorp Amber te gaan, weinig aannemelijk.

Los van de vraag of het daadwerkelijk de bedoeling was om verzoeker naar het dorp Amber te brengen, merkt de Raad op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

2.3.5.5. In verband met de commandant Z., naar wie verzoeker door de strijders diende te worden gebracht om te worden voorgesteld, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat via mediaberichten (map landeninformatie) een commandant uit de regio met de naam M.Z. werd gevonden, maar dat deze gedood werd in 2016, dus vooraleer verzoeker Afghanistan verliet in 2019. Dit strookt inderdaad met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Dat verzoeker thans in het verzoekschrift aanhaalt dat dit de zoon van commandant Z. is en dat vader Z. tenminste in 2019 nog in leven was, is niet meer dan een blote *post factum* bewering, die geen afbreuk doet aan de opzoekingen van het commissariaat-generaal. Boudweg aanhalen dat het commissariaat-generaal zich niet op één enkel persartikel kan baseren, gezien het aantal talibanstrijders en het feit dat de voornaam Z. algemeen wordt gebruikt en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend, volstaat niet. Verzoeker brengt zelf geen andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat er in 2019 een commandant Z. operationeel was in verzoekers regio van herkomst.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de vluchtmotieven.

2.3.5.6. Zo is het ook weinig geloofwaardig dat, in de door verzoeker geschetste context, zijn familie zijn vertrek zou regelen op één dag. Dat onmiddellijk actie moest worden ondernomen, dat verzoekers oom een smokkelaar kende en dat zijn familie over geld beschikte, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

2.3.5.7. Waar verzoeker voorhoudt dat de interpretatie van de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk maakt dat hij aan zijn hand gewond raakte omdat hij was weggevlucht van twee strijders te strikt is, gelet op zijn leeftijd ten tijde van de feiten en het feit dat deze jaren geleden plaatsvonden, merkt de Raad op dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op vragen over situaties die danig van de alledaagsheid afwijken en waarvan kan worden verwacht dat ze, ondanks de leeftijd en het verloop van tijd tijdens de feiten en het persoonlijk onderhoud, in iemand geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, *quod non in casu*.

2.3.5.8. Verder komt het inderdaad weinig aannemelijk voor dat de talibs, die geen tegenspraak geduld hadden toen ze verzoeker gedwongen meenamen, hem vervolgens lieten ontsnappen en geen moeite deden om hem terug te vinden. De Raad treedt het oordeel bij dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een talibstrijder in staat moet zijn om een vijftienjarige jongen met een gebroken arm snel terug te vinden, indien het werkelijk de bedoeling was hem mee te nemen naar hun commandant in de bergen, die specifiek verzoeker wou zien. Dat ze daar dan zonder verzoeker zouden toekomen ligt niet in de lijn van wat men zou verwachten van een goed georganiseerde en getrainde groepering als de taliban. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het louter poneren dat hij niet gewond was aan zijn been en dat het goed denkbaar is dat een fitte jongen sneller kan zijn dan volwassenen en dat hij gewoon sneller was. Hiermee slaagt verzoeker er niet in te ontcrachten dat de door hem geschilderde gang van zaken weinig aannemelijk is. Dat de taliban erna nog meerdere keren vrijblijvend naar verzoekers huis zouden zijn gekomen om naar hem te informeren, is niet meer dan een blote bewering en verklaart nog niet dat ze hem tijdens de vlucht makkelijk lieten ontsnappen.

2.3.5.9. Tot slot ligt verzoekers verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat het goed ging met zijn familie niet in de lijn van wat men zou verwachten in het geval een lid van de familie niet is ingegaan op de eisen van de taliban en aan hen ontsnapte. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, kan worden verwacht dat de taliban meer initiatief aan de dag zouden leggen dan om de zoveel tijd vrijblijvend langs te gaan bij verzoekers ouderlijke woning en er verder niets aan te verbinden. Verzoeker slaagt er met de bewering dat hij degene was die was gevlucht en dat de taliban hem wilden rekruteren niet in hieraan afbreuk te doen.

2.3.5.10. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.11. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De kopies van de taskara's van zijn ouders zijn slechts een aanwijzing van verzoekers identiteit, waarover weliswaar opmerkingen kunnen worden gemaakt, gelet op de verstrekte valse informatie tijdens de Oostenrijkse asielpcedure, wat verzoeker bevestigt in het verzoekschrift. De Belgische medische attesten over de blessure aan verzoekers hand geven enkel aan dat er sprake is van een oudere blessure, die overeenkomt met de verklaringen over de val. De Raad merkt op dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt uit de *in casu* neergelegde medische attesten dat deze voor wat betreft de oorzaak van de vastgestelde oudere blessure uitsluitend zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Ook het voorliggende (medicijnen)voorschrift van een Afghaanse dokter vermeldt geen diagnose of context en is geen begin van bewijs van de overigens niet aannemelijk bevonden problemen. Het attest van verzoekers school in België geeft dan weer aan dat hij regelmatig school volgt, maar dit heeft geen invloed op de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

2.3.5.12. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.5.13. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.5.14. Verzoeker vestigt er in zijn verzoekschrift voorts de aandacht op dat hij Afghanistan verliet toen hij slechts veertien jaar was, dat hij al enkele jaren in België woont en dat uit verschillende 'rapporten' blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben, waardoor zij iedereen die terugkeert naar Afghanistan kunnen identificeren. Verzoeker oppert in dit verband dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld vanwege zijn verblijf in Europa. Hij meent dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Te meer daar uit talrijke rapporten blijkt dat buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen talrijk zijn sinds de taliban de macht overnamen.

De Raad benadrukt in deze dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, noch zijn leeftijd.

De Raad zal vervolgens nagaan of verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dan wel bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven, alsook nagaan of ten aanzien van hem omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft, als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid, als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève, is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging

en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker, die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften en het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter

blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtredders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban*autoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban*autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen

die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-factotaliban*regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan, wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*"Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (*cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*).

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA

van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat hij buiten Afghanistan heeft verbleven, onder meer in Europa en dat de taliban hem als dusdanig rechtstreeks zullen identificeren en hij bijgevolg zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden. Ter ondersteuning van zijn beroep voegt hij bij het verzoekschrift heel wat foto's waaruit zijn integratie in de Europese levenswijze moet blijken en hij legt ook meerdere getuigenissen voor die zijn investering in het begrijpen van de Belgische levenswijze en cultuur moeten aantonen.

In de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan in 2019 verliet toen hij nog maar veertien jaar oud was en dat hij nu al enkele jaren in België woont. Hij duidt dat hij sinds zijn aankomst naar school gaat en zich perfect integreert in de Belgische gemeenschap, met name dankzij de hulp van zijn Belgische gastouders, die ter terechtzitting aanwezig zijn. Bij de aanvullende nota zijn twee documenten gevoegd, te weten een getuigenis van zijn werkgever en *outprints* van zijn profielen op *Instagram* en *Facebook*.

In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan in 2019 inderdaad slechts veertien jaar oud was. Hij was ongeveer een jaar onderweg en verblijft sinds september 2020 in België. Verzoeker bevindt zich reeds drie jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van zeventien jaar. Zoals reeds gesteld, verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Er kan geen abstractie worden gemaakt van deze elementen, eigen aan verzoeker.

Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift negenenvijftig foto's en zeven omstandige getuigenverklaringen. Gelet op het profiel van bepaalde van deze personen, te weten zijn gastouders en -familie, het aantal getuigenissen en foto's en het feit dat deze een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan aan deze stukken een zekere bewijswaarde worden toegekend. Uit deze stukken blijkt dat de gastouders, na het volgen van een intensieve opleiding gedurende maanden bij *Live in Color*, verzoeker sinds mei 2021 hebben opgenomen in hun gezin, familie en vriendengroep. Niettemin kan worden uitgemaakt dat verzoeker daadwerkelijk bij zijn gastouders verbleef

en hij sinds augustus van dit jaar zelfstandig in Luik zou wonen, kan uit de talrijke foto's en getuigenissen worden opgemaakt dat verzoeker werkelijk deel is gaan uitmaken van de betrokken Belgische familie. De voorliggende stukken schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de integratie van verzoeker in België, en bij zijn gastgezin. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en de voorliggende stukken dat verzoeker in België naar school gaat, Frans spreekt en hierin een enorme progressie heeft gemaakt, tot tevredenheid werkt als jobstudent in een restaurant, deelneemt aan familiebijeenkomsten en -feesten bij zijn gastouders, alsook aan culturele en vermakelijke uitstappen, Kerstmis viert met zijn gastouders en hun uitgebreide familie en dat hij omgaat met personen (een bevriend lesbisch koppel van de gastouders) die getuigen van familiale waarden die zeer ver liggen van wat hij kent in Afghanistan.

Het weze herhaald dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren), in België heeft doorgebracht. De bijgebrachte stukken en de toelichtende verklaringen geven samen blijk van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker zich in België heeft laten leiden door de alhier geldende waarden en visies en dat hij deze heeft ontwikkeld en zich eigen heeft gemaakt. Hij heeft de bewuste keuze gemaakt om zich te laten opnemen in de familie en westerse leefwereld van zijn gastouders, waaronder zich ook een lesbisch koppel bevindt. De neergelegde stukken, tonen aan dat verzoeker de vereisten van de islam geenszins stikt opvolgt. De Raad is, op basis van het geheel van de voorliggende en aan verzoeker eigen elementen, van oordeel dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit of dat hem minstens een verwestering zal worden toegeschreven.

Ook indien verzoeker voorheen in Afghanistan verbleef, en bekend was met de religieuze voorschriften, blijkt dat hij thans fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit. Van verzoeker kan in deze omstandigheden – ook gelet op de intussen verstrenging van de voorschriften, onder het talibanbewind – niet worden verlangd dat hij deze normen blijvend verbergt en zich opnieuw kan aanpassen aan de thans geldende voorschriften.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan verzoeker: (i) het feit dat hij reeds drie jaar geleden op veertienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa, (ii) zijn verblijf en integratie in een Belgisch gastgezin en in de Belgische samenleving en (iii) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. In deze dient bij de beoordeling van de vrees van verzoeker rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden uitgevaardigd zijn, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die reeds hoger werd besproken. Er dient voornamelijk rekening te worden gehouden met de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte) verwestering. Echter, de bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afgaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden

is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

2.3.5.15. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.16. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS